

Za samooobrazovanje

R1ten

№7/1.6.12

drustvena pitanja

Tražimo li odgovor?

RATNI veterani su svedoci rata u kom Srbija „nije učestvovala“. Radnici su svedoci da privatizacija nije rešenje za probleme u privredi i stvaranje uslova za njen oporavak, već legalizacija ratno-pljačkaških struktura moći. Problemi radnika i ratnih veteranata su i na ovim izborima bili predmet manipulacije političkih stranaka, koje nastoje da onemoguće subjektivaciju radnika i veteranata, da ih drže u poziciji „marginalnih grupa“ čije probleme treba da rešavaju resorna ministarstva. Radnici i veterani nisu marginalne grupe, oni su društvo. Njihova subjektivacija bi značila zahtev vlasti da prizna da Srbija jeste učestvovala u ratu, i da je privatizacija greška koju treba ispraviti.

U periodu između objavljanja izbornih rezultata i formiranja Vlade, pitali smo ratne veterane i radnike za mišljenje o izborima. Sada objavljujemo njihove tekstove, pisane pre nego što je Dačić krenuo u sastavljanje Vlade. Već tada je svima bilo jasno da budući kabinet, Dačićev, ili neki drugi, neće imati odgovore ni na jedno od pitanja radnika i veteranata, pa Ivan Kralj kaže da mu je na izborima lagnulo kada je precrtao glasački listić, a Ljubica Stjepanović Muhić izborni rezultat tumači tako da će ponovo morati da se obraća ljudima koji su uništili njeno preduzeće; Zoran Gočević duhovito primećuje da sve partie koje su ušle u parlament sada mogu da stanu iza predizbornog sloganova Srpske radikalne stranke, a Bane Markuš izbore naziva namerno pripremljenim bunilom. Svi se slažu da na bunilo treba odgovoriti bunom. To, mediјitum, traži ozbiljan napor. Ljudevit Kolar nas poziva da odbacimo nametnute uloge marginalaca, Ljubica opominje da, ako već svi kažemo da smo za promene, počnemo da radimo ono što govorimo, a Žarko Vukmirović se zalaže za novu levicu. Da Dačić nema odgovore, to odavno znamo. Pitanje je da li ih tražimo sami?

Ivan Zlatić

što je isuviše gadjiv da bi se i profesionalno bavio nečim tako jezivim i razvratnim kao što je politički život u Srbiji danas. Živi od učešća na kvizovima, doslovno od svog znanja i prava je živa enciklopedija. Jednom sam mu priznao da ume, gotovo bez greške da prognozira sled dešavanja na srpskoj političkoj i ekonomskoj sceni. Na ovaj besmisleni kompliment on mi je odgovorio kratko, ali poražavajuće: „Pa to barem nije teško – dovoljno je samo biti dosledan u ekstremnom pesimizmu i nećeš pogrešiti.“ Toga dana, kao i obično, ja prvi nisam ostao karakter, priputao sam svoga drugara za mišljenje o onome što nas očekuje na izborima i posle njih. Priputao, i odmah se pokajao, jer ono što sam čuo odgovara upravo onome što se evo i dešava tokom ova dva postizborna meseca. Do tada sam i sam imao slična očekivanja, ali kada su moje slutnje potkrepljene njegovim mišljenjem, definitivno me je prošla volja da na bilo koji način budem deo te šarade, pa makar i kao obični građanin koji izvršava svoju građansku dužnost. Odlučio sam da ne glasam ni za jednu političku opciju na izborima. Samo još nisam doneo konačnu odluku da li da ih potpuno izbjegjem i odem na izlet sa porodicom, ili da izađem i poništim glasačke listiće. Savest me je ipak navela da toga dana izađem na svoje biračko mesto. Kako se dan izbora bližio postajao sam sve zgroženiji onim što sam viđao oko sebe, a ticalo se propagande kojom smo bombardovani sa zemlje, vazduha i mora. O tome, sada više ne bih. Tada mi je bilo odvratno, a dva meseca nisu bila dovoljna da smrad predizborne kampanje mine. Zapravo on je samo prešao u smrad kojim vonjaju postizborni pregovori između manje ili više koalicionalih, a idejno i kadrovske sasvim impotentnih političkih stranaka u Srbiji. Sve to me je podsetilo na jednu situaciju od pre skoro dvanaest godina... Mesto dešavanja: autobus jedne sada već odavno potpuno propale zrenjaninske firme parkiran u srcu starog grada naše prestonice. Vreme: 5. oktobar 2000. godine, oko pola pet popodne. Akteri: nekolicina do tada opozicionih političara. Sa već pomenutim drugarom ulazim u autobus kojim su se dovezli radnici sada propale firme da pruže podršku u rušenju režima Slobodana Miloševića. Obojica smo jako žedni, a neko od poznanika nam reče da u autobusu ima vode. Ulazeći zatičemo žučnu raspravu do pre par sati opozicionih, a sada voljom nesrećnih građana novoizabranih političara iz našeg grada. Predmet rasprave: što je čije i kome će šta pripasti u tom istom gradu sada, kada je demokratija konačno pobedila. U sred svađe koja je eskalirala, najmudriji među njima daje konstruktivan predlog – doslovno naređuje vozaču autobraštu da odmah krene ka Zrenjaninu, jer verovatno demokratija više ne može da čeka... Vozač se protivi, objašnjava da je doveo radnike i da je u obavezi da ih vrati kućama. Već nekoliko dana su na ulicama, podržavaju protest, gladni su, umorni... Ništa ne vredi, političari koji su se konačno oko nečega složili su neumoljivi. Za njih je demokratija kao uskislo testo za krofne u vangli neke banatske bake koje više ne može da čeka i počinje da se preliva preko ivica! A kada se ispeče svi će biti siti i srećni! Vozač odustaje, pali raskantanu mašinu i kreće, za radnike će se već neko postarat. Tako je i bilo. U danima koji su sledili nađeno im je trajno

i KONAČNO REŠENJE. Drugar i ja izlazimo iz autobrašta da više nikad ne poželimo da udemo u takav ili sličan „politički autobus“, u kome nema mesta ni za radnike, ni za žedne, ni za gladne, ma ni za koga osim za one željne vlasti i leba bez motike.

Na dan izbora 6. maja, jutarnju idilu kasnog nedeljnog buđenja, doručak u krevetu uz frontalni napad sitne dece koja nam još nerazbuđena utičavaju u krevet, počinju da remete dosadne sms poruke i nasrtljivi pozivi: „Da li ste izašli na izbore i iskoristili svoje glasačko pravo? Biralista su otvorena do 20 časova. Ama ljudi! Imajte milost! Isto ono testo, izgleda ponovo počinje da kipi. Potpuno istangiran, konačno, oko 15 časova odlazim sa ženom na biralista. Dočekuju nas ljubopitljivi pogledi puni neizvesnosti i isčekivanja. Sa hrpom hartije u rukama sedam za sto koji nije ograđen drvenim pločama. Sve ovo me užasno nervira i kajem se što sam uopšte odlučio da dođem. Koliko bi prijatnije bilo na reci, Fruškoj gori, ma i u Zubarskoj stolici! Barem bih znao da sam uradio nešto korisno za sebe. Inače nisam posebno socijalno anksiozan, ali sada se osećam baš jako mučno. Pokušavam da čitam liste i rastumačim ko je ko i gde je šta. Ne uspevam. Ma dođavola! Lepo ću sve ovo da poništim tako što ću sve preškrabati i kraj! Nemam živaca da crtam ili dopisujem duhovite predloge i komentare. Ovo je kolektivna tragedija! U trenutku kada sam krenuo da precrtam prvu listu koju sam dograbio, verovatno i najveću, hartija se uz priličan zvučni efekat pocepalu pod oštricom moje hemijske olovke. I kao jedan, svi pogledi se u isti mah okrenuše ka meni. Ko li se drznuo da tako očigledno iskazuje svoje antiglasačko raspoloženje?! U tom trenutku konačno sam osetio olakšanje i neki spokoj. Uprkos svom lokalnom publicitetu koji sam izazvao, nestala je moja socijalna anksioznost. Mirno sam i bez cepanja poništo i ostale listiće na opšte zgražavanje zainteresovanih posmatrača i odahnuo. Nikad lakše.

Ivan Kralj, psiholog i veteran rata u Hrvatskoj 1991-95. godine

Izbori 2012. godine – kolektivna laž

POSLEDNJIH 20 godina u Srbiji nema opozicije, stranke su samo menjale svoj status. Nekada su bile na vlasti, a nekada u opoziciji, i sve tako u krug. Cilj im je bio isti, što više se okoristi i bogatiti, ne zamerati se jedni drugima, a građanima kako bude. Iz godine u godinu jedino su nam „obezbediли“ pad životnog standarda. Oborisli Miloševićev režim ponadili smo se boljem životu. Do toga nije došlo, a kako i da dođe kad se u vlasti i opoziciji godinama smenjuju Dačić, Vučić, Dinkić, Č. Jovanović itd. Od 2003. u IP „Prosveta“ a.d. aktivno se borim za opstanak preduzeća i poštovanje zakona, ali priznajem, sa malo uspeha. Vodila sam štrajk 252 dana, uspeli smo da raskinemo Dinkićevu kriminalnu privatizaciju. Privatizacija je bila toliko „uspešna“ da smo uz pomoć Saveta za borbu

uciteljneznalica.org

protiv korupcije došli i na Briselovu listu najvećih korpcionaških skandala u tranziciji. Posle raskida ugovora sa nesvesnim kupcem, umesto da se pokrenu postupci za obeštećenje i oporavak oplačkane „Prosvete“ uvedeno je restrukturiranje, gde su uhlebljenje našli državni menadžeri, članovi stranaka koji redovno od Agencije za privatizaciju primaju dobre zarade samo što se pojave 1-2 puta mesečno u preduzeću, istovremeno dok zaposlenima isplata zarada kasni 9 meseci. Njihov je interes i očigledan cilj da restrukturiranje traje beskonačno, jer im je tu sigurna zarada, a uspeh i odgovornost niko ne traži.

Došli su izbori 2012. Očekivala sam promene verujući da će imati kome da se obratim, da će se okončati restrukturiranje, da će prestati agonija za moje kolege i mene i da će neko preispitati privatizaciju „Prosvete“. Slušala sam mnoge oko sebe kako su nezadovoljni prethodnom Vladom i kako će glasati za nove stranke, nove ljudi. Bila sam sigurna da će iz parlamenta ispasti još najmanje dve stranke, obavezno stranka Mlađana Dinkića, koji je svojim privatizacijama ostavio na stotine hiljada radnika bez radnih mesta i bez zarada po nekoliko meseci i godina, a da će ući najmanje dve nove stranke. Kad sam čula rezultate izbora shvatila sam da smo svi kolektivno lagali sebe, nismo izglasali promene. Zaboravili smo sve nevolje koje su nam nametnuli, zaboravili smo da su nam uskratili pravo na normalan život i da su sistemska „izgradili“ zemlju bez budućnosti. Sve je kao da izbora nije ni bilo. Uverila sam se da građani Srbije retko kad govore ono što misle, a skoro nikada ne urade ono što govore. Verovatno je to strah od promena. Zašto?

Izborni rezultat je stišao i moju nadu da će se radnici, studenti i seljaci ujediniti, pobuniti, dići svoj glas i da će se dogoditi socijalna revolucija koju godinama opravданo očekujem. Moram ponovo da se obraćam istim ljudima, ljudima koji su uništili preduzeće i zbog kojih ne primamo zarade.

Bez obzira što je stanje u Srbiji kao da izbori nisu ni bili, moramo što pre da se osvestimo, da se ujedine radnici, studenti i seljaci, da se izbore za promene dok još nije kasno, dok još postoji i ovo malo preduzeća. Bez radničke klase i njenog udelu u kreiranju stanja u zemlji neće moći da opstane ni državni aparat i državna administracija koja pripada strankama, neće moći da se isplaćuju penzije, neće moći deca da se školuju. Osvestimo se, još nije kasno. Formirajmo širok pokret radnika, studenata i seljaka. Ujedinimo se. Ako EU ne čuti i traži preispitivanje privatizacija, ne smemo ni mi da čutimo. Ponovo su na vlasti isti ljudi, ljudi koji su sprovodili privatizaciju koja je, neosporno, najveća pljačka u istoriji Srbije. Zaslužili su da ih kaznimo. Ne dozvolimo da nas ponovo lažu i ponovo kroje život koji ne priliči čovečanstvu u XXI veku.

Ljubica Stjepanović Muhić, radnica i predsednica sindikata u IP „Prosveta“

Da ne nastave započeto!

IZBORI su na svim nivoima odavno prošli, kako je ko prošao na njima svima je poznato. Kada će se formirati „nova“ Vlada ne znamo, ali izgleda kao da će maksimalno odugovlačiti da bi nam na

Nikad lakše

SEDIM sa svojim starim drugarom, mojom generacijom, kraj Dunava u kafani „Šaran“, pokraj petrovadinskog ribarca. Pričamo o svemu i svačemu, uglavnom o ljudima i događajima iz godina iza nas. On je jedan od onih ljudi koji podjednako dobro umeju da pletu nit priče, kao i da slušaju druge. Takvih je danas, čini mi se, manje nego ikad. Obojica nekako prečutno pazimo da se u razgovoru ne dotaknemo aktuelne politike. Straćili smo dobrih godina svojih života baveći se time, svaki na svoj način, i sada kada smo na ulasku u petu deceniju, po prvi put primećujem da ni jedan o nas više nema ni volje ni snage da skreće razgovor na tu stranu. To je dobrim delom baš zato što su upravo ovih dana aktuelni predstojeći izbori na svim nivoima u Srbiji, i zato što smo svakodnevno izloženi hororu predizbornog programa na televiziji, bilbordima, u novinama... Moj drugar je inače odličan politički analitičar, doduše amater. Amater je samo zato

kraju saopštili da mora da se napravi kakva-takva Vlada, i time opravdali novu koaliciju. Ovakvu političku pijacu odavno nismo videli u Srbiji. „Izbor za bolji život“, „Da nastavimo započeto“, „Jasno, čvrsto, odlučno“, „Istina“, sve bombaste marketinske izjave su iza nas. Vraćamo se u stvarnost, u kojoj sve stranke bez problema mogu da usvoje geslo: „Da nastavimo započeto“. A to započeto, a nedovršeno je pljačkaška privatizacija, gašenje proizvodnje, porast nezaposlenosti, finansijski i poreska nedisciplina na svim nivoima, rupa u budžetu, Vlada nesposobna, a opozicija nemušta da poprave standard građana, a ustvari vrlo sposobni i artikulisani da napune svoje džepove. Sve ostalo, uključujući i natezanje oko sastavljanja Vlade, običan je vašar koji treba da prikrije da se ništa ne menja. Od 2000. godine obećavaju nam med i mleko, viski i kavijar, samo da smenimo Miloševića i njegovu svitu, samo da uđemo u NATO, samo da završimo privatizaciju, samo da uđemo u EU i izademo iz mraka i beznađa. A mi nakon 12 godina, što se više bližimo EU, ne samo da smo i dalje u mraku, nego nemamo više para ni za šibice. Pod izgovorom tranzicije, da tako mora biti, a da će posle biti bolje, uništeno je sve što je valjalo u privredi Srbije. Nikome nije bolje, osim onih koji ovih dana beskrajno pregovaraju o novoj Vladi. Oni svoje započeto i dalje nastavljaju, ali u vidu pravdanja za ono što jesu ili nisu uradili, tvrdeći da su oni svoje uradili a da onaj drugi nije. Takvi „rogovi u vreću“ ovih dana čak govore i o Vladi „nacionalnog spasa“.

Već mesec i više dana stranke iz odlazeće vlasti jedne druge ogovaraju i olajavaju, što samo još više dokazuje da su četiri godine na vlasti proveli radeći samo u svom interesu, i da su manipulacije i prevare kolega iz suparničke partije jedini posao u koji se oni razumeju. Zato mislim da nemamo šanse ukoliko ono započeto budu završili. Nadam se da će se narod Srbije, a pogotovo radnici (i bivši i sadašnji) i seljaci pobuniti i sprečiti prevare i laži.

Sećam se takve jedne prevare 29. aprila 2008. godine na mitingu Saveza samostalnih sindikata Srbija u Beogradu, na kom su se nenajavljeni pojavili Boris Tadić i Ivica Dačić, da zamole radnike za strpljenje i razumevanje trenutne situacije u državi, da objasne kako nema dovoljno novca za isplatu obaveza iz Opštег kolektivnog ugovora i da zamole da se primena nekih odredaba Opštег kolektivnog ugovora odloži na šest meseci. Do današnjeg dana taj opšt kolektivni ugovor iz 2008. godine nije stupio na snagu. Za to vreme su još više zadužili zemlju i potrošili ogroman novac iz kredita bez ikakve kontrole. Jedna deo tog novca je potrošen da se naprave razne antikorupcijske i revizorske agencije. Drugi deo novca je otisao u nepoznatom pravcu, iako imamo silne antikorupcijske i revizorske agencije.

Umeto da se bore da stvore što bolje uslove za rad privrede i poljoprivrede, Vladin Socio-ekonomski savet nedavno je dao potpuno neverovatan predlog kako da se prevaziđe sadašnja kriza – da se za naredne dve godine rasprodaju sve preostale društvene firme i javna preduzeća. Ako će nova Vlada zaista na ovaj način nastavljati započeto, onda je bolje da se i ne sastavlja, jer će doneti samo nove probleme.

Zoran Gočević, bivši predsednik Samostalnog sindikata, radnik i mali akcionar „Srboleka“

„Krali i lagali su nas deve desetih, lagali 2000, i opet vladaju 2012. Pa mi smo mazohisti“. Ne mislim kao moj prijatelj da smo mazohisti, već naprotiv – mi smo omogućili samo svojom neaktivnošću da nema alternativu postojecim partijama, a njima odgovara situacija po sistemu narod će glasati ne za koga hoće, već za koga im ponudimo. Uostalom evo i banalnog primera iz mog Zrenjanina, gde je pobedio čovek koji je osam godina vladao kao „demokrata“, a sada je najveći „naprednjak“, koji jedini zna kako treba i kako može. Ne verujem da je to slučajno, tako se pravi već duže vreme sistem u našim glavama da nismo sposobni za promene. Uostalom i jedan od sidikalnih poverenika grada već više od dvadeset godina obavlja tu funkciju, kao da radnicima Zrenjanina „cvetaju ruže“. Ono što pak mene lično najviše boli to su činjenice koje nisu ovi izbori izbrisali, a to su problemi vezani za privatizaciju i posledice tranzicije. Zar iko očekuje da će pobednici ovih izbora, bilo iz manjih ili većih stranaka, učiniti išta po pitanju sprečavanja upliva prijavog novca u privatizaciju, da rasvetle razne korupcije i mahinacije kod kupovina preduzeća, i ono što je najbitnije, a to je da isprave greške nastale lošom privatizacijom. Kako kad su svi akteri napravljenih grešaka ujedno i danas politički akteri bez kojih se ne može formirati vlada.

Možda je to formiranje vlade i najveća farsa ovih izbora, jer se teško može objasniti narodu čemu izbori ako se ništa nije promenilo (kao da je sve idealno), a kako skloniti lude koji su najzaslužniji za „uspehe“ naše ekonomije i društva. Zato ne verujem u priče da nema dogovora jer niko neće odgovornost u teškim vremenima, nego nema dogovora jer nema ni promena, jer niko od njih ne želi da ispravlja greške.

Zato sve vezano za poslednje izbore za mene stane u reč „bunilo“. Iz ovog stanja može se izaći samo alternativom, ali za sada nema jasne slike što to treba da bude. Imam pravo zahvaljujući svojim godinama, ali nažalost i lošim sikustvima kojekahvih vlasti do sada, da strahujem da alternativa može biti i onakva koju pamtim kao najcrnji deo istorije čovečanstva, ali i možda neka koja će objediniti mnoštvo nezaposlenih i obespravljenih u borbi za pravedno društvo.

Ja ne mislim da je potez na njima, već na nama. Branislav Markuš, radnik i mali akcionar Jugoremedije i aktivista udruženja Ravnopravnost iz Zrenjanina

Marginalizovana grupa

NAZIVATI se, ili stavljati sebe u „marginalizovanu grupu“, ili „marginalizovanu“ poziciju, je po mom mišljenju stvar ličnog izbora.

U bilo koje vreme i u bilo kom kontekstu. Sasvim je očekivano da neko ko je sa druge strane pokuša da onu, njemu suprotnu stranu eliminiše na neki način. Pa tako i dovodeći je ili stavljajući u podređeni položaj. Jedan od takvih položaja je i takozvana MARGINALIZOVANA GRUPA. Naravno da neko na poziciji to može da postigne na razne načine. Načini su, manje-više, dobro poznati. Od onih elementarnih ekonomskih, do onih ignorantskih, gde ih ne priznaju da uopšte postoje.

Ali, to postaje problem onog trenutka kada strana koja to trpi, samosažaljevajući se prihvati poziciju MARGINALIZOVANOG.

Izbori, koji su proglašeni zarad iskazivanja VOLJE NARODA, ili NARODNE VOLJE, onog trenutka kada prestaju biti to gube svoj sustinski smisao. Tada se sve marginalizovane grupe stavljaju u jednu, jedinstvenu marginalizovanu grupu – grupu čija volja se ne poštuje, odnosno ignorise!

Pitanje koje se samo po sebi nameće: Hoće li u poziciji u koju se na ovaj i ovakav način stavljaju sve marginalizovane strane, pored toga što ih je već strana na vlasti stavila u istu grupu, grupu čija se volja, stav, ili mišljenje zanemaruje, marginalizuje, hoće li se i oni sami svrstati u jednu, jedinstvenu MARGINALIZOVANU GRUPU, grupu čija se izborna volja NE POŠTUJE?

Trebalo bi da se sruše nametnute barriere netolerancije između marginalizovanih grupa: marginalizovana grupa radnika, gde jedan radnik izdržava jednog penzionera, a niko ne kaže da je došlo do konstantnog zatvaranjem radnih mesta i otpuštanjem radnika, između ostalog i penzionisanjem, i da nije suštinski problem broj penzionera, već sve manji broj zaposlenih; mar-

ginazilizovana grupa penzionera, sve veći i veći teret budžeta, a niko ne kaže da su penzioneri često i pošteno zaradili svoje penzije, za razliku od mnogih drugih, i da primaju penzije, procentualno adekvatne godinama uplaćivanja u penziji fond, a to što je penziji fond pokraden poput mnogih drugih fondova, to bi trebalo da je stvar policije, nikako penzionera; marginalizovana grupa veterana, koji su posledica nečega što nije bilo, i u čemu Srbija nije učestvovala; marginalizovana grupa srednjoškolaca i studenata... Hoće li se ovo desiti ili ne, negde tu leži ključ rešenja.

Nažalost, veliki igrači manipulacije su i dalje na sceni:

- Ako ne bude ovako neće biti penzija!
- Ako ne budemo mi neće biti investicija!
- Ako ne bude invseticija neće biti novih radnih mesta!
- Ako ne bude...
- Ako ne budemo...

Prilozi su skinuti sa društvene mreže FB. Zahvaljujem se autorima. Možda su baš društvene mreže jedna od savremenih mogućnosti ujedinjavanja marginalizovanih grupa?

Ljudevit Kolar, kriminalistički tehničar u penziji i veteran rata u Hrvatskoj 1991-95. godine

vegetiramo. Kako god izgledala buduća vlada, građanima Srbije ne ostaje previše prostora za optimizam. Politički kartel moći koji čine političke stranke nije kadar da definiše i situira operabilan koncept upravljanja političkim, ekonomskim i društvenim podsistemasima. Ideološka konfuzija otvara prostor za najopskurnije političke kombinacije i neprincipijelnu paktiranju, pa se politika transformiše u pilarsko cenzanje, sitno potkusuivanje, raspodelu moći, ministarstava, agencija, javnih preduzeća. Politika je degradirana i bačena u blato demagogije i prizemnih pogodb.

Građani Srbije vape za istinskom alternativnom neoliberalnom establismentu, finansijskim i političkim elitama. U Srbiji je na sceni dijabolična moć novca. Na političkom nebuh otvorene je prostor za konsolidovanje autentične levice koja bi tematizovala i otvorila ključna pitanja koja determinišu budućnost našeg društva i političke zajednice. Nakon petootobarskih promena bez konsultovanja građana Srbija se upustila u projekat restauracije liberalnog kapitalizma u svojoj najbrutalnijoj formi i ta paradigma još uvek nije opovrgnuta uprkos krizi koju je neoliberalni fundamentalizam proizveo u planetarnom okviru. Srbiji treba temeljno preispitivanje celokupnog procesa i modela privatizacije. Srbiji treba uspostavljanje novog bazičnog društvenog i političkog konsenzusa, definisan odnos prema predatorskom kapitalizmu, presipitivanje odnosa prema eurointegracijama, problematizovanje militarističke politike NATO saveza, nova politika prema diktatima MMF... Srbiji treba novi model politike. Srbiji treba odgovor da li je sloboda moguća, ima li demokratije i ljudskih prava u sistemu gde je svet rada potčinjen imperativima kapitala, gde je zatomljena ideja pravde i solidarnosti? Da li je Srbija ikad odbacila koncept socijalne države i da li je ovo pitanje ikada ozbiljno ušlo u javni diskurs? Koji model društva mi gradimo i čemu tezimo?

Srbiji treba nova energija otpora, nova levica. Srbiji treba antisistemska alternativa koja će bez inhibicija i bez ustručavanja postaviti fundamentalna pitanja od interesa za našu političku zajednicu. Srbiji bi pristajala Siriza. Vremena za čekanje više nema. Vreme je za direktnu akciju. Žarko Vukmirović, predsednik sindikata Narodnog univerziteta „Božidar Adžija“

DOMINIRAJUĆA tendencija javnog diskursa koji tematizuje i analizira postizbornu agoniju u zamršenom i mucavom procesu konstituisanja nove vladajuće koalicije, markira političku neodgovornost i neprincipijelnost kao ključne topose u praksi političkih aktera. Neočekivana pobeda Tomislava Nikolića prouzrokovala je teksanske poremećaje i promenu političkih konstelacija, promenila odnos snaga i redefinisala agende glavnih političkih igrača. Ovo mrvarenje ima sasvim racionalno objasnjenje – treba javnost pripremiti na nove egzibicije i preokrete. Protagonisti ovog otužnog igrokaza zvuče kao orkestar koji improvizuje na raštimovanim instrumentima, bez poznavanja nota i bez uvežbanog repertoara. Seš jezivo loših muzikanata.

Međutim, politički cinizam i apatija, bezvoljnost i demobilizacija građana ne ostavljaju prostor ni za osudu, ni za javne reakcije. Građani kao da su potrošili sve nade, otupelo i pasivno vojerišu i čekaju da se bizarni karusel napokon zaustavi. Javnost je nadomak otrežnjujuće spoznaje da su političke elite savršeno nekompetentne, upadljivo neodgovorne i neresponsivne za imperativne koje nameće javni interes. Politički sistem i institucije preživljavaju ozbiljnu kružu legitimite. Politička klasa demonstrira posvećenost partikularnim partijskim interesima, feudalizuje društvo, promoviše jedino lične interese, perpetuirala koruptivne mehanizme i podstiče klijentelizam. Mučno saznanje da je politička klasa u Srbiji zagledana u vlastiti pupak, srasla sa finansijsko-poslovnim oligarsima i tajkunima nakon ovih izbora nije opovrgnuto. Političke partije u Srbiji su razorile sam pojam opštег dobra, obesmisile i pervertirale javni interes, sistematski razgradile sva politička načela. Ideološke razlike su relativizovane, ideje i ideali pokopani i zatravljeni. Politika u Srbiji je odavno prestala biti res publica – javna stvar.

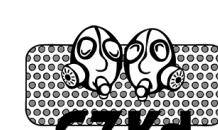
Profesionalni političari vide politiku kao legitimno polje za ličnu promociju i afirmaciju, poligon za bogaćenje. Junaci uličnih protesta, predvodnici protestnih šetnji i marševa slobode sada su užireni bogatunci, besramno bahati i osioni. Nova klasa, otuđena od interesa naroda. Antinomije levica-desnica, ideološke rasprave ili razlike, sukob ideja i svetonazornih koncepcija, sve je to bez značaja i težine. Programi političkih partija samo su puke deskripcije i konstrukcije, spiskovi lepih želja, beživotne floskule i parole. Pitoresknost srpskih političkih lidera bila bi zapravo smešna da nije sindrom koji ukazuje na destrukciju, korupciju bića politike, nepopravljivu kvarež i trulež političkih procesa. Najvažniji i najzametniji impuls u ovom političkom mrtvaju predstavljaju beli listići. Oni su prvi artikulisani glas građanske pobune. Oni su glas neprihvatanja i nemirenja sa postojećim poretkom i stanjem stvari. Histerija i odijum koji su beli listići pokrenuli najbolje kazuju da je dotaknuta suština problema. Nepristajanje na iznudene izbore između dva zla, beli listići plediraju za novim alternativama i formulacijom nove politike. Oni traže raskid sa rđavom beskonačnošću u kojoj

Izdavač:
Učitelj neznanica i njegovi komiteti
Imenovati TO ratom

CZKD
Urednik:
Ivan Zlatić
Dizajn i prelom:
Matija Medenica
Štampa:
Fotokopirnica „Student“

UČITELJ
NEZNALICA
I NJEGOVI KOMITETI

Imenovati
TO
ratom

ROSA
LUXEMBURG
STIFTUNG
SOUTHEAST
EUROPE

POKRET ZA
SLOBODU

Odbrani Filozofski
Odbrani Filološki